Capitolul 2

O pisică din vecini

În timp ce Tibbe se frământa în mansardă, ciudata domnișoară nu se afla chiar atât de departe.

Era pitită în tufișuri, într-o grădină, câteva străzi mai încolo. Se lăsase noaptea și era întuneric beznă. Sufla vântul și grădina era udă.

Stătea acolo cu valizuța ei. Scoase un mic mieunat. Întâi nu se întâmplă nimic.

Scoase din nou același sunet. Și acum veni un răspuns din direcția casei.

— Mau…

O pisică neagră, foarte bătrână și distinsă, se apropia foarte încet. Precaută, se opri la mică distanță de tufișuri.

— Mătușă Negruța… șopti domnișoara.

Pisica bătrână scuipă și se trase înapoi.

— Acum văd… zise ea printre dinți. *Tu eşti!*

— Mă recunoști, mătușă Negruța?

— Ești Miau! Nepoata Miau din strada Emmalaan!

— Da, mătușă. Am auzit că locuiești aici și am venit în vizită.

— Auzisem deja, spuse agitată pisica neagră. Am auzit ce s-a întâmplat cu tine… Toate pisicile vorbesc

despre asta. Cum s-a putut întâmpla așa ceva, nepoată Miau? Tu, care, vorba aia, te tragi dintr-una dintre cele mai bune familii de pisici din Killendoorn! Ce spun rudele tale despre asta?

— Nu vor să mai știe de mine, zise domnișoara. Spun că-i sigur vina mea. Sora mea îmi întoarce coada…

— Sss… făcu mătușa Negruța. De înțeles. Cu siguranță ai făcut ceva teribil, de ai fost pedepsită. Să devii *om*! Ce pedeapsă îngrozitoare. Nici pentru o mie de canari n-aș vrea să devin om. Ia zi: a fost magie la mijloc?

— Nu știu, spuse nepoata Miau.

— Dar ar trebui să știi *cum* s-a întâmplat!

— Știu doar că am plecat pisică și m-am întors domnișoară.

— De necrezut, spuse mătușa Negruța. Dar trebuie să fi fost din vina ta. Probabil ai făcut ceva *nepisicesc*. Ce-ai făcut?

— Nimic, nu am făcut nimic, din câte știu eu.

— Și porți haine, zise mai departe mătușa Negruța. Le-ai avut imediat pe tine?

— Le-am… le-am luat de undeva, spuse domnișoara. Doar nu puteam să umblu în pielea goală.

— Pfui! Și o valizuță *pe deasupra*… zise printre dinți mătușa Negruța. Cu ce te-ajută?

— Și pe asta am luat-o.

— Dar ce-i înăuntru?

— O pijama. Și o periuță de dinți. Și o mănușă de baie și un săpun.

— Deci nu te mai speli cu salivă?

— Nu.

— Atunci e totul pierdut, spuse mătușa Negruța. Am sperat că totul se va rezolva! Dar acum mă tem că nu mai este nicio speranță pentru tine.

— Mătușă Negruța, mi-e foame. Nu ai ceva de mâncare pentru mine?

— Îmi pare rău, n-am absolut nimic. Am mâncat de seară. Și am o stăpână ordonată. Nu lasă niciodată mâncarea pe masă. Pune totul înapoi în frigider.

— E drăguță? întrebă nepoata Miau.

— Bineînțeles că este. De ce?

— Nu ar vrea să mă ia și pe mine?

— Nu! strigă mătușa Negruța îngrozită. Copilă, ce idee. Așa cum ești acum?

— Caut un adăpost, mătușă Negruța. Îmi trebuie totuși un acoperiș deasupra capului, nu? Știi vreun loc? Aici în apropiere?

— Sunt bătrână, spuse mătușa Negruța. Nu mă mai pot urca pe acoperișuri și ajung rar în altă grădină. Dar mai am câteva cunoștințe. În grădina de-alături locuiește motanul învățătorului Smit. În partea aceea. Du-te și vorbește cu el. Îl cheamă Simon. Simon Sașiul. E siamez, *dar* este foarte amabil.

— Și oare aș putea, la învățătorul acela…

— Nu, nu, spuse mătușa Negruța. Nici acolo nu poți. Dar Simon știe toate pisicile din cartier. Deci și toți oamenii. Cel mai probabil poate să-ți dea un sfat.

— Mulțumesc, mătușă Negruța. La revedere, atunci. Mai trec pe-aici.

— Dacă nu reușești, spuse mătușa, vorbește cu Maidaneza. E o pisică vagaboandă. Stă de obicei pe acoperișul Casei de Asigurări. Nu că ar avea o reputație bună,

e o destrăbălată și o dezmățată. Dar știe multe, tocmai pentru că umblă creanga prin tot târgul.

— Mulţumesc.

— Și acum mă duc înăuntru, spuse mătușa Negruța. Am toată simpatia pentru tine, dar *rămân* la părerea mea că ți-ai făcut-o singură. Și încă un sfat: spală-te ca pisicile. Linge-te. Cu asta începe și se sfârșește întreaga înțelepciune.

Cu coada ridicată, mătușa Negruța străbătu grădina îndreptându-se către casă, în timp ce biata ei nepoată își luă valizuța și se strecură printr-o gaură din gardul viu. Porni în căutarea motanului vecinului.

Lui Tibbe nu-i mergea prea bine. Umbla de colo colo prin mansardă, se mai așeza la mașina de scris, rupea apoi furios tot ce scrisese și scotocea în toate sertarele după mentosane. Credea prostește că nu putea gândi și nici scrie fără mentosane, iar între timp se făcea din ce în ce mai târziu.

— De fapt ar trebui să ies din nou în stradă, spuse el. Să văd dacă se *întâmplă* pe undeva ceva despre care aș putea să scriu. Dar cred că nu mai e nimeni afară pe vremea asta. Ce ciudat că Puf stă atât de mult pe acoperiș. De obicei se întoarce mult mai repede. Mai bine mă duc la culcare. Mâine merg la șef. Și am să-i spun: „Îmi pare rău, aveţi dreptate, nu sunt făcut să fiu ziarist.“ El va spune: „Așa e, mai bine cauţi altceva.“ Și cu asta, basta. Am să-mi caut o altă slujbă.

Din bucătărie se auzi un sunet ușor.

Găleata de gunoi cu pedală.

— Ăsta-i Puf, spuse Tibbe. Tolomacul! Încearcă să ia oasele de pește din gunoi. Și asta după ce-a mâncat un pește întreg. Ia să mă duc să mă uit, altfel răstoarnă găleata cu totul și iar va trebui să mătur.

Tibbe se ridică și deschise ușa la bucătărie.

Se sperie.

Nu era Puf. Era o domnișoară. *Aceeași* domnișoară din copac, care acum scotocea în găleata de gunoi. Putuse intra *doar* într-un singur fel… prin lucarnă.

Imediat cum îl auzi, se întoarse. Avea în bot un os mare de pește. „Nu, nu, în *gură*…“ gândi imediat Tibbe, dar aducea atât de mult a pisică vagaboandă, murată de ploaie, încât Tibbe aproape că strigă: „Zât… dispari de aici!“ Dar nu spuse nimic.

Ea scoase osul din gură și zâmbi prietenos. Ochii ei verzi erau puțin oblici.

— Mă scuzați, domnule, spuse ea. Stăteam pe acoperiș cu pisica dumneavoastră, Puf, și venea un miros atât de îmbietor. Așa că am intrat pe fereastră. Puf e încă afară.

Vorbea foarte frumos și manierat. Dar era udă leoarcă. Șuvițele roșcate îi erau lipite de cap, iar costumașul era îmbibat de apă și mototolit.

Și dintr-odată i se făcu atât de milă de ea. Era doar o pisică amărâtă, plouată. O pisică vagaboandă.

— Nu mai avem pește, din păcate, spuse Tibbe. Dar, dacă vă este atât de foame… mai am un castro…

Aproape că zisese „un castronel cu lapte“.

— Un *păhărel* cu lapte pentru dumneavoastră. Și un sendviș poate? Cu sardine?

— Da, vă rog, spuse ea politicos, dar în același timp făcuse ochii mari de foame.

— Atunci puneți înapoi chestia *aia*, spuse Tibbe și arătă spre osul pe care ea îl ținea încă în mână.

Domnișoara aruncă osul în găleata de gunoi. Apoi se așeză temătoare și udă pe scaunul de bucătărie, uitându-se cum Tibbe deschidea o conservă de sardine.

— Aș putea să știu cum vă numiți? întrebă Tibbe.

— Miau. Domnișoara Miau.

— Și *eu* mă numesc…

— Domnul Tibbe, spuse ea. Știu asta.

— Zi-mi Tibbe. Toată lumea îmi spune Tibbe.

— Dacă nu vă e cu supărare, aș prefera să vă spun în continuare *domnul* Tibbe.

— Cum de ați ajuns pe acoperiș? întrebă el.

— Eu ăăă… Căutam ceva de lucru.

Tibbe o privi surprins.

— Pe acoperiș?

Dar ea nu răspunse nimic. Sendvișurile erau gata. Tibbe aproape că puse farfuria pe podea, dar se răzgândi. „Probabil că mănâncă ca un om", își spuse el. Și avu dreptate. Ea mâncă frumos, cu furculiță și cuțit.

— Dumneavoastră lucrați la un ziar, spuse ea între două înghițituri. Dar nu pentru mult timp.

— De unde naiba știți asta? strigă Tibbe.

— Din auzite, spuse ea. N-ați reușit să scrieți articolul acela. Articolul despre mine în copac. Păcat.

— Am totuși o nelămurire, spuse Tibbe. Aș vrea tare mult să știu de la cine ați auzit… Chiar nu am spus nimănui.

Așteptă până ce ea termină de înghițit. Era ultima îmbucătură. Culese cu degetul ultimele firmituri și le linse.

Apoi închise ochii pe jumătate.

„Adoarme…“ își spuse Tibbe.

Dar nu dormea. Avea o privire visătoare. Și atunci Tibbe auzi un susur ușor. Domnișoara torcea.

— V-am întrebat ceva, zise Tibbe.

— O, da, spuse ea. Ei bine, am auzit de la toată lumea.

Tibbe oftă. Apoi văzu că ea tremura. Nici nu era de mirare, cu toate hainele alea ude.

— Nu aveți niște haine uscate cu care să vă schimbați?

— Ba da, zise ea. În valizuța mea.

Abia atunci văzu Tibbe că ea își adusese și valizuța. O pusese sub fereastră.

— Trebuie să faceți un duș fierbinte, spuse el. Și să vă schimbați de hainele ude. Altfel mâine o să fiți bolnavă. *Acolo* este baia.

— Mulțumesc frumos, spuse ea.

Își luă valizuța și porni către duș. Când trecu pe lângă el, își frecă ușor capul de mâneca lui și se undui.

„Se *alintă* pe lângă mine ca o pisică!“ își spuse Tibbe. Se trase înapoi de parcă s-ar fi apropiat de el un crocodil.

Când ea dispăru în baie, Tibbe se duse și se așeză în camera de zi.

„Bizar…“ își spuse el. „O persoană ciudată care îmi intră în casă pe lucarna din bucătărie. Moartă de foame. Care toarce și se alintă ca o pisică.“

Dintr-odată îi veni o idee înspăimântătoare. Doar nu cumva… doar nu cumva voia să rămână să locuiască la el? Căuta de lucru, spusese ea. Dar era clar că se afla în căutarea unui adăpost. Doar era o pisică vagaboandă.

„N-o vreau“, spuse Tibbe. „Am deja o pisică. Sunt foarte fericit să locuiesc singur și să fiu propriul meu

stăpân. Și, de altfel, am doar un pat. Ce prostie din partea mea s-o las să facă duș!“

„Iat-o…“

Ea intră în cameră.

„Vezi?“ își zise Tibbe. „Ce spuneam?“

Ea apăru purtând o pijama, cu un halat pe deasupra, și papuci de casă. Îi arătă costumul ud pe care îl ținea pe braț.

— Îmi dați voie să-l pun un pic la uscat pe sobă?

— Ăăă… Da, puneți-l, spuse Tibbe. Dar, de fapt, voiam să vă spun că… ăăă…

— Ce anume?

— Uitați care-i treaba, domnișoară, din partea mea puteți să stați aici o oră până vi se usucă hainele. Însă *nu* puteți să rămâneți să locuiți aici.

— O, nu?

— Nu, domnișoară. Îmi pare rău. În niciun caz.

— O, spuse ea. Nici măcar pentru *o noapte*?

— Nu, spuse Tibbe. Nu am pat pentru dumneavoastră.

— Nu am nevoie de pat. Am văzut o cutie foarte mare în spatele grămezii de vechituri. O cutie de carton în care au fost cutii de supă.

— Într-o cutie? întrebă Tibbe. Să dormiți într-o cutie?

— O, da. Dacă puneți în ea un ziar curat.

Tibbe scutură încăpățânat din cap.

— Vă dau bani pentru hotel, spuse el. Este unul aici, în apropiere.

Se întinse să-și ia portofelul, dar ea îl refuză imediat.

— O, nu, spuse ea. Nu e nevoie. Dacă chiar nu se poate, atunci plec. Îmi pun din nou costumul ud și plec imediat.

Arăta atât de înduioșătoare și avea o privire atât de înfricoșată. Și afară ploua și bătea vântul. Pe așa o vreme nu-ți venea să dai afară o biată pisică.

— Bine, așa facem, dar doar pentru *o noapte*, spuse Tibbe.

— Pot să dorm în cutie?

— În regulă. Dar cu o singură condiție. Trebuie să îmi spuneți cum de știți totul despre mine. Cine sunt și unde lucrez și ce articol am încercat să scriu.

Auziră o mică bufnitură în bucătărie. Era Puf, care în sfârșit se întorsese din expediția lui de pe acoperiș. Blana lui gri era udă toată.

— Știu totul de la el, spuse domnișoara Miau și arătă spre Puf. El mi-a povestit despre dumneavoastră. Am vorbit, de altfel, cu multe pisici din cartier. Toate au spus că dumneavoastră sunteți cel mai amabil dintre toți.

Tibbe se înroși. Se simțea, într-un mod ciudat, foarte flatat.

— Puteți… puteți să vorbiți cu pisicile? întrebă el.

— Da.

„Ce bazaconie", se gândi Tibbe. „Tipa asta e un pic nebună."

— Și ăăă… și cum de puteți vorbi cu pisicile?

— Am fost și eu pisică, spuse ea.

„E nebună de legat", își zise Tibbe.

Domnișoara Miau se așezase lângă sobă, unde era și Puf. Stăteau împreună pe covorașul din fața sobei și Tibbe auzea acum nu doar un tors de pisică, ci două, ale căror sunete se împleteau. Suna foarte liniștitor.

„Să scriu totuși articolul acela despre ea?" gândi Tibbe.

Noaptea trecută i-am oferit adăpost unei domnișoare torcătoare care a intrat în locuința mea prin lucarnă și, la întrebarea mea, mi-a adus la cunoștință că înainte fusese pisică…

„În aceeași zi voi fi concediat…“ își zise Tibbe.

Acum le auzi stând de vorbă – pe domnișoară și pisica lui. Scoteau mici sunete mieunătoare, torcătoare.

— Ce spune Puf? întrebă el în glumă.

— Spune că mentosanele sunt într-un borcan de gem pe raftul cel mai de sus al bibliotecii. Chiar dumneavoastră le-ați pus acolo.

Tibbe se ridică să se uite. Așa era.